

ANTHONY TUCKER-JONES

HITLERS WINTER

**HET ARDENNENOFFENSIEF
DOOR DUITSE OGEN**

**JUST
PUBLISHERS**

Inhoud

Voorwoord	7
Proloog	15
DEEL EEN EEN GEDURFD PLAN	21
1 De man met het litteken	22
2 Een grote of kleine oplossing	33
3 De heilige graal	50
4 Hoeveel rivieren?	56
DEEL TWEE HET ONDERSTE UIT DE KAN	63
5 Volksgrenadiers	64
6 Uitgeputte pantsertroepen	77
7 Laat de tigers los	88
DEEL DRIE WAAR IS DE LUFTWAFPE?	97
8 Een gevechtsvliegtuig, geen bommenwerper	98
9 De grote klap	108
10 'Stoppelspringers'	115
DEEL VIER DE STRIJD TEGEMOET	124
11 Peiper leidt de aanval	125
12 Moffen die Engels praten	143
13 De Losheimpas	156
14 De valk kiest het luchtruim	166

DEEL VIJF EEN RACE TEGEN DE KLOK	179
15 Een overwinning bij Sankt Vith	180
16 Muurvast in Bastogne	192
17 Heldere luchten	204
DEEL ZES DAAR KOMEN DE AMERIKANEN	217
18 Bijna bij de Maas	218
19 De Amerikaanse tegenaanval	228
DEEL ZEVEN Te laat om te helpen	240
20 Raketten naar Antwerpen	241
21 De slag om de vliegvelden	249
22 Een afleidingsmanoeuvre in de Elzas	261
DEEL ACHT EEN COMPLEET FIASCO	278
23 Terug bij af	279
24 Waar ging het allemaal mis?	293
Appendix	306
Bibliografie	327

Voorwoord

De laatste winter van de Tweede Wereldoorlog was niet alleen bitterkoud, maar confronteerde de westelijke geallieerden ook met een uiterst onplezierige verrassing. Op 16 december 1944 schoten Duitse troepen schijnbaar vanuit het niets uit de Ardennen-regio's van België en Luxemburg naar voren in wat zou uitmonden in het Ardennenoffensief. Op het einde van de maand was verslaggever Larry Newman van United Press International in Bastogne om de commandant van het Amerikaanse 3de Leger te interviewen. 'Het was beestachtig koud,' herinnerde hij zich. 'Patton was ijsig kalm. Voor hem was het gewoon oorlog. Dit was wat hij van huis uit had meegekregen – hij had gediend in de Eerste Wereldoorlog en zijn grootvader en oudoom waren als luitenant-kolonel in de Confederatie van Jefferson Davis gesneuveld in de Burgeroorlog.'

Met gebruikmaking van zijn kaarten en rapporten beschreef Patton aan Newman hoe de Duitsers diep waren doorgedrongen in België en hoe ze een enorme scheur hadden gemaakt in de geallieerde linies, waardoor ze dreigden door te breken naar het Noord-Belgische vlakke land en Antwerpen. Een paar kranten hadden al gewag gemaakt van de deuk in de geallieerde linies, maar niemand wist precies hoe ze die moesten benoemen. Hoewel de strijd al twee weken duurde, stond Newman, nieuw op het slagveld, nu pas op het punt zijn eerste bericht erover te versturen. Hij had behoefte aan een verse invalshoek. Hij begon wat te spelen met woorden die Patton hem op zijn notitieblok had aangedragen en schetste een beeld met zijn herinneringen aan slagvelden en verhalen van heldendom en opoffering, bevlakt met vuil en bloed van andere conflicten.

Het fenomeen was zo oud als de krijgsgeschiedenis zelf. Er was een precedent geweest in de Eerste Wereldoorlog toen de Duitse frontlinies van 1914 tot 1918 een gigantische boog hadden gevormd om de stad Ieper. In die oorlog was het gebied in en om Ieper bekend geworden als 'The Salient'. Newman wilde iets anders, iets minder formeels, iets

meer Amerikaans. ‘Ik noemde het “The Battle of the Bulge,”¹ herinnerde hij zich bescheiden.

Binnen korte tijd werd Newmans benaming algemeen aanvaard als een korte omschrijving van de slag. Al op de eerstvolgende dag herhaalde *The Stars and Stripes*, de krant van het Amerikaanse leger, Newmans bericht met zijn eigen kop: ‘Herover een derde van de “Bulge”’. Larry Newman had zijn blijvende bijdrage geleverd aan de krijgsgeschiedenis. Maar terwijl de Ardennencampagne doodbloedde en de inkt van Newmans krantenkop opdroogde, werd op 31 december een tweede nazi-offensief gelanceerd, ‘Nordwind’ genaamd. Dit was gedeeltelijk een poging om de verzwakking van een Amerikaanse sector verder zuidelijk uit te buiten waarvandaan extra mankracht naar Bastogne was gestuurd. Minder bekend dan het zou moeten zijn, is dat deze tweede uitval van het Reich ook werd gedwarsboomd door Amerikaanse eenheden. Door niet één maar twee grote aanvallen op touw te zetten, was de periode van december 1944 tot januari 1945 inderdaad Hitlers winter. Vandaag de dag geeft het Amerikaanse leger beide aanvallen in het Ardennen-Elzas-hoofdstuk de plaats die ze toekomt.

Dat in de Ardennen 32 Amerikaanse divisies vochten, terwijl de dagelijkse strijdmacht van het Amerikaanse leger gemiddeld 26 divisies betrof met tezamen 610.000 man, geeft wel aan dat ‘The Battle of the Bulge’ een veel grotere last legde op het Amerikaanse leger dan Normandië, waar negentien divisies vochten, en een heel veel grotere dan de oorlog in de Stille Oceaan. Al met al brachten de grondtroepen van het Amerikaanse leger gedurende de Tweede Wereldoorlog 91 divisies op de been, die – drie uitgezonderd – allemaal in de strijd werden geworpen. De overgrote meerderheid ervan (61 divisies) kwam in actie in Europa, Italië inclusief, terwijl de andere in de Stille Oceaan streden. Hierbij moeten ook nog zes marinierdivisies worden opgeteld. Eigenlijk moeten we ons niet laten meeslepen door al die infanterie-, pantser- en luchtmachtdivisies; in het geïsoleerde terrein van de Ardennen waren de eindeloze eenheden die niet tot een divisie behoorden evenals de cavaleriegroepen en onafhankelijke tankvernietigings-

---

1 ‘Salient’ en ‘Bulge’ betekenen beide uitstulping. ‘Bulge’ is wat minder deftig. De strijd daar kreeg die naam omdat de frontlinie de vorm had van een uitstulping of zak (‘saillant’ in Nederlandse legertermen).

artillerie-, tank- en luchtafweerbataljons veel belangrijker. Zij speelden allemaal hun rol aan de zijde van de reguliere divisie-eenheden en zorgden ervoor dat de Amerikaanse troepenaantallen opliepen en de vuurkracht zeer toenam.

Dit was dan ook de grootste slag die de Amerikaanse strijdkrachten leverden in de Tweede Wereldoorlog. Vele malen is erover verhaald vanuit geallieerd standpunt, zowel in geschriften als op het witte doek. Tot de eerste boeken behoorden kolonel S.L.A. Marshall's *Bastogne* (1946), Robert E. Merriam's *Dark December* (1947), Charles B. MacDonald's *Company Commander* (1947) en zijn latere memoires *A Time for Trumpets* (1985). Andere analyses van het Ardennen-offensief waren John Toland's *Battle* (1959) en ook de werken van de Amerikaanse officiële geschiedschrijvers Forrest C. Pogue en Hugh M. Cole. Ook John D. Eisenhowers *The Bitter Woods* (1969) en Gerard Astor's *A blood-dimmed Tide* (1992) gingen over deze slag. De erfenis van deze historische boeken en een aantal films (inclusief de ongelooflijk slechte rolprent *Battle of the Bulge*, die in 1965 in première ging en door Eisenhower persoonlijk naar de vuilnisbak werd verwezen) was dat het Ardennenoffensief sindsdien symbolisch is geworden voor de hele Amerikaanse grondcampagne in Europa. Ofschoon generaal Brian Horrocks' Britse 30ste Legerkorps zorgde voor een belangrijke afscherming langs de rivier de Maas en later hielp met het dichtenvan 'The Bulge', representeerde de campagne het Amerikaanse succes in de Tweede Wereldoorlog, en dat op een manier die zijn gelijke niet kende.

Het zal de oplettende lezer niet zijn ontgaan dat er geen Duitse bijdragen zijn aan de bovengenoemde verhalen over de Ardennen- en Elzascampagnes, en dat is het precies punt waarop deze belangrijke studie, *Hitlers Winter*, inhaakt. De eerste tien jaar na de dag van de geallieerde overwinning werden de Wehrmacht en in het bijzonder de Waffen-SS veracht vanwege de manier waarop ze hadden gevochten en waren ze het onderwerp van verscheidene processen vanwege hun oorlogsmisdaden. Je zult op deze bladzijden lezen hoe Amerikaanse gevangenen en Belgische burgers werden afgeslacht in en rond Malmedy en op andere plekken. In 1946 werden 75 voormalige Waffen-SS-leden verzameld en *en masse* tussen mei en juli in het voormalige concentratiekamp Dachau voor

een militaire rechtbank van oudere Amerikaanse officieren gebracht. Ondanks het overweldigende verlangen naar gerechtigheid begon steeds duidelijker te worden dat onderzoekers en aanklagers hun boekje te buiten gingen door nepprocessen te voeren, waarbij sprake was van valse doodvonnissen, afstraffingen en andere misdaden. Dit alles om bekentenissen los te krijgen. Tegen december 1956 waren de 73 die veroordeeld waren weer op vrije voeten, gedeeltelijk doordat de internationale situatie was voortgeschreden.

Internationaal gezien had de succesvolle Berlijnse luchtbrug van juni 1948 tot mei 1949 de westerse antipathie jegens het Oostblok verankerd, met als resultaat de oprichting van de NAVO op 4 april 1949, in de woorden van de eerste secretaris-generaal, Lord Ismay, 'om de Amerikanen binnen te houden, de Russen buiten, en de Duitsers koest'. Met de vorming van de Bondsrepubliek Duitsland ruim een maand later, op 23 mei 1949, was het onvermijdelijk dat de nieuwe West-Duitse staat lid zou worden van de NAVO, sterker nog, dat die er een hoeksteen van zou worden. Het nam vijf jaar in beslag om de vijandigheid van Frankrijk bij te sturen, met als resultaat dat de Bondsrepubliek Duitsland op 23 oktober 1954 uiteindelijk werd toegelaten tot de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie. Als een kettingreactie volgde daarna op 14 mei 1955 de aaneensluiting van de USSR en zeven andere Oost-Europese landen tot het zogenaamde Warschaupact. De oprichting van de Bundeswehr, de West-Duitse strijdmacht, volgde op 12 november 1955. De naam 'Bundeswehr' werd heel passend voorgesteld door generaal Hasso von Manteuffel, wiens aandeel in het Ardennenoffensief je binnenkort zult tegenkomen. Midden jaren vijftig kende hij een naoorlogse carrière als defensieadviseur en liberaal politicus in Bonn.

Pas vanaf 1955 kwamen de Duitsers met hun eigen herinneringen aan de gebeurtenissen naar buiten. Veel oudere commandanten namen deel aan het buitenlandse studieprogramma van het Amerikaanse leger. Dat leverde uiteindelijk bijna 2.500 documenten op, zonder politieke inhoud, maar louter militair. Ze werden geschreven tussen 1945 en 1959 en behelsden de meeste aspecten van de oorlogsinspanning van het Reich. Ze waren heel invloedrijk, omdat ze zich op operationeel niveau concentreerden op de Duitse successen op het gebied van logistiek, de bediening van wapens, het commando en op het gebied van

controle, beveiliging, misleiding en verrassing. Ze hielpen het Duitse militaire zelfvertrouwen opnieuw op te bouwen, iets wat van wezenlijk belang was voor de NAVO, en de reputatie van de nieuwe Bundeswehr te smeden.

Sommige studies, vooral die uit de periode van de Koude Oorlog, onderzochten de methodieken waarmee de Russen op het slagveld waren verslagen, maar veel concentreerden zich ook op Duitslands laatste grote campagne in het Westen: ‘The Battle of the Bulge’. Het programma, vooraf met uiterste precisie samengesteld, betrof onder andere de zeer waardevolle ‘ETHINT’ (European Theater Historical Interrogations)-interviews, afgenomen onmiddellijk na de oorlog. Bijna elke nog in leven zijnde oudere Duitse commandant die betrokken was bij het Ardennenoffensief en die zich in geallieerde gevangenschap bevond, nam eraan deel. Aangezien veel van deze gesprekken plaatsvonden binnen een jaar na het offensief, verschaffen ze bijzonder waardevolle informatie uit de eerste hand. Ze vormen een bron waarmee Anthony Tucker-Jones in *Hitlers winter* rijkelijk zijn voordeel heeft gedaan.

Duitse assistentie bij het terughalen en analyseren van het offensief in de Ardennen, en in mindere mate, de Elzas, was ook nuttig bij onderzoek ter plekke. De algemene doctrine, als het ging om offensieve activiteit in een potentieel NAVO-Warschaupact-treffen, benadrukte – dat was uit het Ardennenoffensief wel duidelijk geworden – dat er grote aantallen tanks en gemechaniseerde infanterie nodig waren. Die moesten worden ingezet bij verrassingsaanvallen, razendsnel uitgevoerd om de vijand in shock te laten geraken, zodat hij niet kon reageren.

Vanaf de late jaren veertig concentreerden strategen van beide zijden zich op het tankvriendelijke terrein van de zogenoemde ‘Fulda Gap’, een vlakte tussen de Oost-Duitse grens en Frankfurt-am-Main. Dit was de meest voor de hand liggende route voor een Sovjet-tankaanval op West-Duitsland vanuit door Rusland bezet gebied in Europa. Aanvallende legereenheden zoeken instinctief naar geologische ‘gaten’, corridors waarin het makkelijk manoeuvreren is en die leiden naar doelen als rivieren, steden of havens. Het is geen toeval dat Napoleon zijn leger terugtrok langs de Fulda Gap na de slag bij Leipzig in 1813; ook het Amerikaanse 12de Legerkorps trok in maart-april 1945 oostwaarts op langs deze route.

De streek rond de stad Fulda lijkt erg op de Ardennen en wordt gekenmerkt door diep uitgesleten, glaciale valleien, gescheiden door steile, beboste heuvels. Buiten de gebaande paden is het voor gemotoriseerd wapentuig bijna onmogelijk voortgang te boeken. Als gevolg daarvan zagen Amerikaanse en West-Duitse troepen in dat gebied een verdediging voor zich die erin bestond kruispunten en steden bezet te houden en geschut en andere wapens op de heuveltoppen te stationeren. De sovjet-doctrine ging uit van gecombineerde gewapende aanvallen, het frequente gebruik van chemische wapens tegen woonwijken en pogingen de wegversperringen van de NAVO waar mogelijk te omzeilen. De opvatting dat er een grote tankslag in de buurt van de Fulda Gap zou plaatsvinden, was een zeer belangrijk element in de planning van de NAVO gedurende de Koude Oorlog en wapens (zoals de Apache aanvalshelikopters en A-10 antitankvoertuigen) werden speciaal ontworpen om dit tegen te gaan.

Het sjabloon dat zowel Oost als West in hun voorbereidingen op de Derde Wereldoorlog gebruikte, was de Duitse doorbraak in de Ardennen van 1940 en 1944 via de kleinere Losheimpas, waar Kampfgruppe Peiper een doorbraak forceerde. Vele NAVO-groepen onderzochten het terrein en ondernamen trips langs de slagvelden van de Ardennen en de Elzas, waar mogelijk vergezeld door de oorspronkelijke deelnemers aan de strijd. Op bepaalde plaatsen is het gebied weinig veranderd. Er zijn nog steeds schuttersputten te zien en ook aan gebouwen is soms nog oorlogsschade zichtbaar, wat de geest doet teruggaan naar Hitlers winter. De blijvende relevantie van de Ardennencampagne betekende dat gedurende de Koude Oorlog de NAVO haar troepen drilde in de Losheimpas, een soort repetitie voor wat in Fulda zou kunnen gebeuren. In geval van oorlog zouden NAVO-troepen bevoorrad kunnen worden via Antwerpen, net als in 1944. Diezelfde haven bleef het logistieke centrum van de geallieerden, en een doelwit voor de Sovjets.

Als u, de lezer, ongeduldig zit te wachten op een beschrijving van de strijd en zich afvraagt waarom de schrijver de eerste veertig procent van dit prachtige boek besteedt aan wat eraan voorafging, moet je bedenken dat Anthony Tucker-Jones daar zo zijn redenen voor heeft. Ieder die op de een of andere manier een connectie heeft met militaire zaken weet heel

goed dat slechts 5 procent van wat er in een oorlog gebeurt, plaatsvindt op het slagveld. De overige 95 procent, het vervelende gedeelte, heeft te maken met soldaten, marinemensen en piloten die hun uitrusting klaar maken en zich onderwerpen aan eindeloze trainingen. Toch is het juist die 5 procent waar militaire historici zich op werpen. *Hitlers winter* doet er het zijne aan om deze balans in evenwicht te brengen.

Tegen de herfst van 1944 was Hitler, getekend door een bloedarmoedige militaire mankracht in Oost en West en een aanslag door zijn eigen staf die hij ternauwernood had overleefd, zelfs elke uit een loyaal gemoed voortgekomen afwijking van zijn eigen mening gaan interpreteren als verraad. Zijn plan mocht op geen enkel punt worden gewijzigd. Verder was het zo, zoals u in het vervolg zult lezen, dat zijn paranoia op het gebied van geheimhouding zo hevig was dat ze zijn eigen strijdkrachten onredelijke beperkingen oplegde in hun voorbereiding op het Ardennen-avontuur. Er zouden geen duidelijk voorbereidingen zijn, geen repetities, geen verkenningsvluchten. Ondercommandanten werden niet ingelicht over de plannen tot slechts enkele uren van tevoren. De Duitse kennis van terrein en tegenstanders was erbarmelijk. Door een gebrek aan training werd het neerlaten van ondersteunende parachutisten een regelrechte ramp. Geheimhouding en gebrek aan oefening vooraf hadden tot gevolg dat de gesynchroniseerde Duitse luchtaanval op nieuwjaarsdag onherstelbare schade aanrichtte aan de Luftwaffe doordat veel vliegtuigen neergehaald werden door eigen vuur. De schrijver laat ons begrijpen hoe met een uiterst minimum aan logistieke steun en een hoge mate van (erg privé gehouden) scepsis de Duitse Führer erin slaagde zijn grote aanval zo op te zetten dat die bijna wel móest mislukken.

Zo zijn er veel lessen te trekken die relevant zijn voor modern leiderschap, logistiek, informatievoorziening en andere aspecten van de oorlog wanneer je, vanuit het zelden gehoorde Duitse gezichtspunt, de campagnes in de Ardennen en de Elzas bestudeert. Dat is de reden waarom Anthony Tucker-Jones' studie van deze gevechten belangrijk is en precies op tijd komt. Door te begrijpen hoe het Derde Rijk deze slagen in 1944 en 1945 uitvocht, maakt de auteur het ons ook mogelijk in te zien wat er aan de NAVO-strategie tot in de jaren negentig ten grondslag lag.

Professor Peter Caddick-Adams

Proloog

De rattenvanger

SS-luitenant-kolonel Jochen Peiper zag er patent uit met zijn jongensachtige trekken en het kuiltje in zijn kin. Hij had een warme glimlach en een doordringende blik. Peiper had behoord tot Reichsführer Heinrich Himmlers staf en daarin eind jaren dertig, toen hij nog maar 23 jaar was, gediend als adjudant. Tijdens zijn periode met Himmler ontmoette Peiper zijn vrouw Sigurd ('Sigi') Hinrichsen, die een van Himmlers secretaresses was. Zijn dapperheid kende geen grenzen en hij had in Polen en Rusland gevochten als lid van de 1ste SS-Panzer-Division Leibstandarte SS Adolf Hitler. Hij nam deel aan de dramatische herovering van Charkov in het voorjaar van 1943 en had aan het einde van dat jaar het bevel overgenomen van het tankregiment van de divisie. In het nieuwe jaar was hij beloond met het Ridderkruis met Eikenloof. Nadat hij in Normandië tegen de geallieerden had gevochten, was de gedecimeerde SS-Panzerdivisie erin geslaagd te ontsnappen uit het gebied rond Falaise, dwars door de hel van de Saint Lambert-sur-Dive corridor. Tegen die tijd had zij ongeveer 5.000 man verloren.

Peiper verliet Normandië eerder dan zijn kameraden aangezien hij gewond was geraakt gedurende gevechten met de Canadezen in de buurt van Caen. Dat was tenminste zijn versie van de gebeurtenissen. In werkelijkheid had hij een zenuwzinking gehad en was hij van zijn commando ontheven. Aanvankelijk was hij naar een hospitaal in Parijs gestuurd, maar daarna was hij vervoerd naar een ziekenhuis in Tegernsee (Beieren). Dat was ideaal voor hem, omdat dat niet ver van Sigi en zijn kinderen was gelegen. Peiper voegde zich pas vroeg in oktober 1944 weer bij het 1ste SS-Panzerregiment, dat zich in die periode in de streek rond Lübbecke, Minden en Osnabrück bevond. Hij zag daar dat hij een nieuwe divisiecommandant had, omdat zijn vorige commandant, Theodor 'Teddy' Wisch, een been had verloren bij Falaise. Wisch was vervangen door SS-brigadier Wilhelm Mohnke.

Nadat hij had ingecheckt bij het hoofdkwartier van zijn regiment in Rahden, meldde Peiper zich bij Mohnkes hoofdkwartier in Lübbecke. Peiper merkte dat de nieuwe brigadier een taaie veteraan was die, ondanks het feit dat hij in Joegoslavië een deel van zijn voet had verloren, niet bij de pakken neer was gaan zitten en in Normandië had gevochten met de 12de SS-Panzerdivisie. Mohnke legde hem uit dat de divisie weer op sterkte werd gebracht en dat er duidelijk een of andere opera-

tie werd gepland. In november ging de 1ste SS-Divisie naar het gebied rond Keulen en was daar betrokken bij het helpen van de bevolking met het opruimen van de rotzooi na de geallieerde bombardementen. De nieuwe rekruten moesten bijna kotsen van de totaal verminkte lijken die zij uit de puinhopen moesten halen. 'Zij haatten de vijand zo intens,' zei Peiper, 'dat ik ze, ik zweer het, soms bijna niet in bedwang kon houden.' Toen ze naar Düren werden gestuurd om te helpen na een luchtaanval bekende Peiper dat hij 'het zwijnt dat dit had gedaan graag zou castreren met een kapotte fles'. Peiper en zijn mannen waren uit op wraak.

Mohnke en Peiper kwamen onder het commando van SS-generaal Josef 'Sepp' Dietrichs nieuwe 6de Panzerarmee. Dat was geruststellend, want ze kenden hem van hun dagen in Normandië. Hun aanwezigheid bij Keulen scheen zinvol, want dat betekende dat ze zich opmaakten om elke geallieerde poging om de Rijn over te steken te dwarsbomen. Zonder dat Peiper het wist, gaf Dietrich op 10 december opdracht aan het 1ste SS-Panzerkorps van SS-generaal-majoor Hermann Priess om met gebruikmaking van zijn infanteriedivisies door de Hollerath-Krewinkel-sector heen te breken. Ze zouden dan in de Luik-Hoei-sector de rivier de Maas moeten oversteken met de 1ste SS-Divisie aan de linkerkant en de 12de aan de rechterkant. Verder stelden deze orders dat 'de bruggen over de Maas onbeschadigd ingenomen moeten worden door middel van meedogenloze, snelle penetrerende acties. Dit alles moet uitgevoerd worden door speciaal georganiseerde front-detachementen, onder het commando van geschikte officieren'.

Toen Priess deze orders zag, was hij met afschuw vervuld: 'Het gebied waar het korps de aanval moest uitvoeren was ongeschikt. Het was oneffen en dicht bebost. In deze tijd van het jaar en in de heersende weersomstandigheden, was het nauwelijks begaanbaar. Er waren maar weinig wegen, en over de wegen die er waren kon slechts één man tegelijk. In veel gevallen ging het om bospaden en landweggetjes.'

Hij nam onmiddellijk contact op met SS-generaal Fritz Krämer, Dietrichs stafchef, en vroeg hem of zijn aanvalslijn naar het zuiden verschoven kon worden, waar de wegen beter waren. Krämers antwoord was een ferm 'nee' en Priess kreeg te horen dat hij de orders maar had op te volgen. En het werd nog erger, want Krämer besloot achter Priess' rug om te handelen.

De volgende dag, 11 december, was Peiper verwickeld in een zeer interessant gesprek met Krämer. Laatstgenoemde ontvouwde zijn visie op een mogelijke aanval die vanuit de bergachtige Eifel-regio moest leiden naar de Ardennen. Hij wilde vooral graag weten hoe lang een pantserregiment erover zou doen om 80 kilometer af te leggen. Peiper was gefascineerd. 'Ik voelde dat het geen goed idee was om zo'n vraag te beantwoorden met alleen maar een blik op de kaart,' herinnerde hij zich. 'Ik maakte zelf een testrit met een Panther-tank langs de route Euskirchen, Müstereifel, Blankenheim.' Hoewel deze test onder controleerbare condities en zonder enige tegenstand werd uitgevoerd, waren zijn bevindingen veelbelovend. 'Mijn antwoord aan Krämer was dan ook dat ik, als ik vrij baan had, in één nacht 80 kilometer kon afleggen, maar met een hele divisie was dat natuurlijk een totaal andere zaak. Peiper realiseerde zich dat dit geen hypothetische conversatie was toen hij, twee nachten later, orders ontving om zijn regiment in zuidelijke richting te voeren. Hij ontdekte al snel dat de hele divisie in dezelfde richting ging. Er stond duidelijk iets op stapel, maar de vraag was: wat?

Peiper en de andere regimentscommandanten arriveerden op 14 december om 11 uur vol verwachting bij Mohnke's hoofdkwartier in Tondorf. Terwijl hij op een kaart wees, vertelde Mohnke hun dat ze over 42 uur een aanval moesten uitvoeren op de Amerikaanse infanteriedivisies die actief waren in de Ardennen, waarna ze moesten doorstoten naar Antwerpen. Peiper schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel en vroeg zich af hoe ze in hemelsnaam in zo'n korte tijd klaar konden zijn voor een dergelijke actie. Mohnke legde uit dat om hun doelstellingen te bereiken de divisie opgedeeld moest worden in vier gevechtseenheden. Terwijl hij naar Peiper keek, zei hij dat diens eenheid de belangrijkste was, omdat die gevormd zou worden rondom onderdelen uit het 1ste SS-Panzerregiment. De tweede groep zou gevormd worden uit SS-luitenant-kolonel Max Hansens 1ste SS-Panzergrenadierregiment. SS-luitenant-kolonel Rudolf Sandigs 2de SS-Panzergrenadierregiment zou de derde eenheid vormen en SS-majoor Gustav Knittels 1ste Verkenning-bataljon de vierde. De weg voor zowel de 1ste als de 12de SS-Panzerdivisie zou beveiligd worden door de nieuwgevormde Panzerbrigade van